

Євангеліє святого Іоанна

Переклад П. Куліша

The Bible in a Binder Project

<http://www.bibleinabinder.com>

Longview, Washington, USA

2019

Ukrainian Gospel of John
©1871 П. Куліш (P. Kulish)
This work is in the Public Domain
In the United States of America
and Other Countries

Євангеліє святого Іоанна

1 Упочині було Слово, й Слово було в Бога, й Бог було Слово.

2 Воно було в почині у Бога.

3 Все Ним стало ся; і без Него не стало ся ніщо, що стало ся.

4 У Йому життє було: й життє було світлом людям.

5 І світло у темряві світить, і темрява Його не обняла.

6 Був чоловік посланий від Бога, ймя йому Іоан.

7 Сей прийшов на свідкуванне, щоб свідкувати про світло, щоб усі вірували через него.

8 Не був він світло, а щоб свідкувати про світло.

9 Було світло правдиве, що просвічує кожного чоловіка, що приходить на світ.

10 На світї був, і світ Ним настав, і світ Його не пізнав.

11 У своє прийшов, і свої не прийняли Його.

12 Которі ж прийняли Його, дав їм власть дітьми Божими стати ся, що вірують в імя Його:

13 що не від крові, ні від хотіння тілесного, ні від хотіння мужеського, а від Бога родили ся.

14 І Слово тілом стало ся, і пробувало між нами (й бачили ми славу Його, славу, яко Єдиногодного від Отця), повне благодати і правди.

15 Іоан свідкує про Него, й покликуював, глаголючи: Се той, про кого казав я: За мною грядущий поперед мене був; бо перш мене був.

16 І з повноти Його ми всі прийняли й благодать за благодать.

17 Бо закон через Мойсея даний був; благодать і правда через Ісуса Христа стала ся.

18 Бога ніхто не бачив ніколи; єдиногодний Син, що в лоні Отця, той вияснив.

19 І се свідчення Іоанове, як післали Жида з Єрусалиму священників та левитів, щоб спитали Його: Хто ти еси?

20 І визнав, і не відпер ся; а визвав: Що я не Христос.

21 І питали його: Що ж? Ілия еси ти? І рече: Ні. Пророк еси ти? І відказав: Ні.

22 Казали ж йому: Хто ж еси? щоб нам одповідь дати тим, що післали нас. Що кажеш про себе?

23 Рече: Я голос покликуючого в пустині: Випрожайте дорогу Господню, як глаголав Ісаїя пророк.

24 А послані були з Фарисеїв.

25 І питали вони його, й казали йому: Чого ж хрестиш, коли ти не Христос, ні ілия, ні пророк.

26 Відказав їм Іоан, глаголючи: Я хрещу вас водою; серед вас же стоїть, котрого ви не знаєте:

27 се за мною Грядущий, що поперед мене був; котрому я недостоея розв'язати рем'я обува Його.

28 Се в Витаварі стало ся, за Йорданом, де Іоан хрестив.

29 Назавтра бачить Іоан, що Ісус ійде до него, й рече: Ось Агнець Божий, що бере на себе гріх світла.

30 Оє Той, про кого я казав: За мною гряде муж, що поперед мене був, бо перше мене був.

31 І я не знав Його, та, щоб явив ся Ізраїлеві, для того прийшов я, хрестячи водою.

32 І свідкував Іоан, глаголючи: Що бачив я Духа, злинувшого як голуб з неба, і став він над Ним.

33 І я не знав Його; та пославши мене хрестити водою, той мені глаголав: На кого побачиш, що Дух злине та стане над Ним, се той, що хрестить Духом св'ятим.

34 І бачив я, і свідкував, що се є Син Божий.

35 Назавтра знов стояв Іоан і два з учеників його;

36 і, споглянувши на Ісуса йдучого, рече: ось Агнець Божий.

37 І чули його два ученики глаголючого, й пішли слідом за Ісусом.

38 І обернувшись Ісус та побачивши їх слідом ідучих, рече їм: Чого шукаєте? Вони ж сказали йому: Рави (що єсть перекладом: Учителю), де пробуєш?

39 Рече їм: Ідїть і подивіть ся. Пішли вони, та й бачили, де пробує, і перебули в Него день той; було ж коло десятої години.

40 Один з двох, що чули від Іоана та й пішли слідом за ним, був Андрей, брат Симона Петра.

41 Він знаходить первий брата свого Симона, й каже йому: Знайшли ми Месію (що єсть перекладом: Христос).

42 І привів його до Ісуса. Поглянувши ж на него Ісус, рече: Ти еси Симон, син Йони; ти назвеш ся Кифа (що єсть перекладом: Петр).

43 Назавтра хотів Ісус вийти в Галилею і знаходить Филипа, й рече йому: Йди слідом за мною.

44 Був же Филип із Витсаїди, з города Андреевого та Петрового.

45 Знаходить Филип Натанаїла, й каже йому: Про кого писав Мойсей у законі й пророки, знайшли ми, Ісуса, сина Йосифового, що з Назарету.

46 І каже Натанаїл до него: З Назарету хіба може що добре бути? Каже йому Филип: Иди та й подивись!

Євангеліє святого Іоанна

47 Побачив Ісус Натанаїла, йдучого до Него, й рече про него: Ось справді Ізраїльтянин, що в йому підступу нема.

48 Кажє Йому Натанаїл: Звідкіля мене знаєш? Озвавсь Ісус і рече йому: Перш ніж Филипп покликав тебе, як був еси під смоківницею, бачив я тебе.

49 Озвавсь Натанаїл і кажє Йому: Рави, Ти еси Син Божий, Ти еси цар Ізраїлів.

50 Озвавсь Ісус і рече йому: Що сказав тобі: Я бачив тебе під смоківницею, то й віруєш? Більше сього бачити меш.

51 І рече йому: Истино, истино глаголю вам: Від нині бачити мете небо відкрите, й ангелів Божих, що сходять угору і вниз на Сина чоловічого.

2 А третього дня було весілле в Кані Галилейській; і була мати Ісусова там;

2 запрошено ж і Ісуса, й учеників Його на весілле.

3 І, як не ставало вина, кажє мати Ісусова до Него: Вина не мають.

4 Рече їй Ісус: Що мені й тобі, жено? ще не прийшла година моя.

5 Кажє Його мати слугам: Що вам скажє, робіть.

6 Стояло ж там шість камяних водників про очищенне Жидівське, що містили відер по два або по три.

7 Рече їм Ісус: Поналивайте водники водою. І поналивали їх аж по верх.

8 І рече їм: Черпайте тепер, та й несіть до старости. І понесли.

9 Як же покоштував староста води, що сталась вином (а не знав, звідкіля, слуги ж знали, що черпали воду), кличе жениха староста,

10 і кажє йому: Кожен чоловік перш добре вино ставить, а як підопють, тоді гірше; ти ж додержав добре вино аж досі.

11 Сей почин ознак вробив Ісус у Кані Галилейській, і показав славу свою; і вірували в Него ученики Його.

12 Після сього пійшов у Капернаум, Він і мати Його, й брати Його, й ученики Його; і там пробували небагато днів.

13 А була близько пасха у Жидів, і пійшов у Єрусалим Ісус,

14 і знайшов у церкві продаючих воли, й вівці, і голуби, й міняльників сидячих.

15 І, зробивши джугта [скрутля, плетінку] з мотузків, повиганяв усіх із церкви, й вівці й воли, а міняльникам порозсипав гроші, і столи поперевертав;

16 а тим, що голуби продавали, рече: Візьміть се звідсіля; не робіть дому Отця мого домом торговим.

17 Згадали ж ученики Його, що написано: Ревність дому твого з'їла мене.

18 Озвались тоді Жиди, й казали Йому: Що за знак покажєш нам, що се робиш?

19 Озвавсь Ісус і рече їм: Зруйнують сю церкву, й я за три дні підніму вам її.

20 Казали тоді Жиди: Сорок і шість років будовано церкву сю, а Ти в три дні піднімєш її?

21 Він же глаголав про церкву тіла свого.

22 Як же встав з мертвих, згадали ученики Його, що Він се глаголав їм; і вірували писанню і слову, що глаголав Ісус.

23 Як же був у Єрусалимі у пасху на сьвята, многі увірували в ім'я Його, побачивши чудеса Його, що робив.

24 Сам же Ісус не звіряв ся їм, тим що знав усіх:

25 бо не треба було Йому, щоб хто свідкував про чоловіка, бо Він знав, що було в чоловіку.

3 Був же чоловік з Фарисеїв, Никодим ім'я йому, князь Жидівський.

2 Сей прийшов до Ісуса в ночі, і кажє Йому: Рави, знаємо, що від Бога прийшов еси учителем; ніхто бо таких ознак не може робити, як Ти робиш, коли не буде Бог з ним.

3 Озвавсь Ісус і рече йому: Истино, истино глаголю тобі: Коли хто не народить ся звиш, не може видіти царства Божого.

4 Кажє до Него Никодим: Як же може чоловік народитись, старим бувши? хіба може в утробу матери своєї знов увійти, і родитись?

5 Озвавсь Ісус: Истино, истино глаголю тобі: Коли хто не родить ся од води й Духа, не може ввійти в царство Боже.

6 Роджене від тіла - тіло, а роджене від Духа - дух.

7 Не дивуй ся, що глаголав тобі: Мусите ви народити ся звиш.

8 Дух, де хоче, дише, й голос його чуєш, та не знаєш, звідкіля виходить, і куди йде; так усякий народжений од Духа.

9 Озвавсь Никодим і кажє Йому: Як може се статись:

10 Відказав Ісус і рече йому: Ти еси учитель Ізраїлів, і сього не знаєш?

11 Истино, истино глаголю тобі: Що те, що знаємо, говоримо, й що бачили, свідкуємо; а свідкування нашого не приймаєте.

12 Коли про земне глаголав вам, і не віруєте, як же, коли скажу вам про небесне, увіруєте?

13 І ніхто не зійшов на небо, тільки хто з неба зійшов, Син чоловічий, що на небі.

14 І, як Мойсей підняв угору гадюку в пустині, так мусить бути піднятий і Син чоловічий, 15 щоб кожний віруючий в Него не погиб, а мав життє вічне.

16 Так бо полюбив Бог сьвіт, що Сина свого єдиного родного дав, щоб кожен, віруючий в Него, не погиб, а мав життє вічне.

17 Бо не післав Бог Сина свого на сьвіт, щоб осудив сьвіт, а щоб спас ся Ним сьвіт.

18 Хто вірує в Него, не осудить ся; хто ж не вірує, уже осуджений; бо не вірував у ім'я єдиного родного Сина Божого.

19 Сей же єсть суд, що сьвітло прийшло на сьвіт, а полюбили люде темряву більше ніж сьвітло; були бо лихі їх учинки.

20 Кожен бо, хто чинить лихе, ненавидить сьвітло, й не йде до сьвітла щоб не зганено вчинків його.

Євангеліє святого Іоанна

21 Хто ж робить правду, йде до світла, щоб виявились його вчинки бо в Бозі роблені.

22 Після сього пійшов Ісус і ученики Його в Юдейську землю; і там пробував з ними, й хрестив.

23 Хрестив же й Іоан у Єноні поблизу Салима, бо води було там багато; й приходили, й хрестились.

24 Ще бо не вкинуто в темницю Йоана.

25 Постало ж змаганне в учеників Йоанових з Жидами про очищення.

26 І прийшли вони до Йоана, й казали йому: Рави, той що був з тобою за Йорданом, котрому свідкував еси, ось сей хрестить і всі йдуть до Него.

27 Озвавсь Іоан і рече: Не може чоловік прийняти нічого, коли не буде дано йому з неба.

28 Самі ви мені свідкуєте, що я казав: Я не Христос, а що я посланий перед Ним.

29 Хто має заручену, той жених; а друг жениха, стоячи й слухаючи його, радощами радуєть ся голосу жениха; ся оце радість моя сповнилась.

30 Той мусить рости, я ж маліти.

31 Хто звиш гряде, той над усіма; хто від землі, той від землі, і від землі говорить; хто з неба гряде, той над усіма.

32 І що бачив і чув, про те й свідкує; і свідкування Йога ніхто не приймає.

33 Хто прийняв свідкування Йога, той ствердив, що Бог правдивий.

34 Кого бо післяв Бог, той слова Божі говорить; бо не мірою дає Бог Духа.

35 Отець любить Сина, і все дав у руки Йому.

36 Хто вірує в Сина, той має вічне житте; а хто не вірує Синові, не бачити ме життя, а гнів Божий пробував на йому.

4 Як же взнав Господь, що прочули Фарисеї, що Ісус більш учеників еднає і хрестить, ніж Іоан,

2 (хоч Ісус сам не хрестив, а ученики Його);

3 то покинув Юдею, та й пійшов знов у Галилею.

4 Треба ж було Йому проходити через Самарю.

5 Приходить оце в город Самарянський, названий Сихар, поблизу хутора, що дав Яков Иосифу, синові своєму.

6 Була ж там криниця Якова. Оце ж Ісус, утомившись у дорозі, сидів так на криниці; було ж коло шестої години.

7 Приходить жінка з Самарії начерпати води. Рече їй Ісус: Дай мені пити.

8 Ученики бо Йога пійшли в город, щоб купити ті.

9 Каже ж Йому жінка Самарянка: Як се Ти, Жидовин бувши, пити просиш від мене, жінки Самарянки? Бо Жиди не сходять ся з Самарянами.

10 Озвавсь Ісус і рече їй: Коли б знала дар Божий і хто се говорить тобі: Дай мені пити, ти просила б Йога, й дав би тобі води живої.

11 Каже Йому жінка: Добродію, і черпака не маєш, і колодязь глибокий; звідкля ж маєш воду живу?

12 Хиба Ти більший еси отця нашого Якова, що дав нам сей колодязь? і він сам з него пив, і сини його, й скот його.

13 Озвавсь Ісус і рече їй: Всякий, хто не воду сю забажає знов;

14 хто ж напєть ся води, що я дам йому, не забажає до віку; а вода, що дам йому, буде в йому жерелом водії, що тече в житте вічне.

15 Каже до Него жінка: Добродію, дай мені сієї води, щоб не жажувала, ані ходила сюди черпати.

16 Рече їй Ісус: Іди поклич чоловічка твого, та й приходь сюди.

17 Озвалась жінка і каже: Не маю чоловіка. Рече їй Ісус: Добре сказала еси, що чоловіка не маєш;

18 пять бо чоловіків мала, та й тепер которого маєш, не чоловік тобі; у сьому правду сказала еси.

19 Каже Йому жінка: Добродію, бачу, що пророк еси Ти.

20 Батьки наші на сій горі поклонялись; а ви кажете, що в Єрусалимі місце, де треба поклонити ся.

21 Рече їй Ісус: Жінко, вір мені, що прийде час, коли ні на горі сій, ані в Єрусалимі поклонити метесь ви Отцеві.

22 Ви кланяєтесь, а чому - не знаєте; ми кланяємось, і чому - знаємо, бо спасенне від Жидів.

23 Та прийде час, і вже єсть, що правдиві поклонники поклонять ся Отцеві духом і правдою; Отець бо таких шукає поклоняючих ся Йому.

24 Дух - Бог, і хто поклоняєть ся Йому, духом і правдою мусить поклонятись.

25 Каже Йому жінка: Знаю, що Месия прийде (званий Христос). Як прийде Він, звістить нам усе.

26 Рече їй Ісус: Се я, що глаголю тобі.

27 І прийшли на се ученики Йога, й дивувались, що Він із жінкою розмовляв; та ніхто не сказав: Чого тобі треба? або: Про що розмовляєш із нею?

28 Покинула тоді відро своє жінка, й пійшла в город, і каже людям:

29 Йдїть подивїть ся на чоловіка, котрий сказав мені все, що я зробила; чи се не Христос?

30 Вийшли ж з города, й прийшли до Него.

31 Тим часом просили Йога ученики: Рави, їж.

32 Він же рече їм: Я маю їжу їсти, котрої ви не знаєте.

33 Казали ж ученики один до одного: Хиба хто приніс Йому їсти?

34 Рече їм Ісус: Моя їжа, щоб чинити волю Пославшого мене, й скінчити Йога діло.

35 Хиба ви не кажете: Що ще чотирі місяці, та й жнива прийдуть? Ось глаголю вам: Здїмїть очі ваші, та погляньте на ниви, що вже поповловіли на жнива.

36 І приймає жнець плату, й збирає оwoц у житте вічне, щоб і хто сіє радував ся, і хто жне.

Євангеліє святого Іоанна

37 Бо у сьому слово правдиве: що інший, хто сіє, а інший, хто жне.

38 Я післав вас жати, коло чого ви не працювали; інші люде працювали, а ви на працю їх увійшли.

39 З города ж того багато увірувало в Него Самарян через слово жінки, свідкуючої: Що сказав мені все, що зробила.

40 Як же прийшли до Него Самаряне, просили Його зістатись у них; і зіставсь там два дні.

41 І багато більше увірувало за слово Його.

42 А тій жінці казали: Що вже не задля твого оповідання віруємо; самі бо чули, й знаємо, що се справді Спас світу Христос.

43 Через два ж дні вийшов звідтіля та прийшов у Галилею.

44 Сам бо Ісус свідкував, що пророк у своїй отчині чести не має.

45 Як же прийшов у Галилею, прийняли Його Галилейці, бачивши все, що зробив у Єрусалимі на свята: бо й вони ходили на свята.

46 Прийшов же Ісус ізнов у Кану Галилейську, де зробив воду вином. І був один царський, котрого син нездужав у Капернаумі.

47 Сей, почувши, що Ісус прибув із Юдеї в Галилею, прийшов до Него, й благов Його, щоб пійшов та оздоровив сина його, бо мав умерти.

48 Рече ж Ісус до него: Коли ознак та див не побачите, не увіруєте.

49 Кажє до Него царський: Господи, йди перш, ніж умре дитина моя.

50 Рече йому Ісус: Иди, син твій живий. І увірував чоловік слову, що промовив йому Ісус, і пійшов.

51 Вже ж він ішов, зустріли його слуги його й звістили, кажучи: Що хлопчик твій живий.

52 Спитав же в них про годину, коли полегшало йому. І кажуть йому: Що вчора семої години покинула його горячка.

53 Зрозумів же батько, що тієї самої години, котрої сказав йому Ісус: Що син твій живий; і увірував сам і весь дім його.

54 Се знов другу ознаку зробив Ісус, прийшовши з Юдеї в Галилею.

5 Після сього було свято Жидівське, і прийшов Ісус у Єрусалим.

2 У Єрусалимі ж коло Овечих воріт є купіль, що зветь ся по єврейська Ветезда, з п'ятьма ходниками.

3 В них лежало велике множество недужих, сліпих, кривих, сухих, що дожидали движення води.

4 Ангел бо певного часу спускавсь у купіль і збивав воду: хто ж первий улазив після збивання води, одужував, якою б ні мучив ся болестю.

5 Був же там один чоловік, що трицять і вісім років був у недузі.

6 Сього побачивши Ісус лежачого, й відаючи, що довгий уже час нездужає, рече йому: Хочеш одужати?

7 Відповів йому недужий: Господи, чоловіка не маю, щоб, як зібеть ся вода, вкинув мене в купіль; як же прийду я, інший поперед мене влазить.

8 Рече йому Ісус: Устань, візьми постіль твою, та й ходи!

9 zaraz одужав чоловік, і взяв постіль свою, та й ходив; була ж субота того дня.

10 І казали Жиди сціленому: Субота; не годить ся тобі брати постелі.

11 Відказав їм: Хто оздоровив мене, той мені сказав: Візьми постіль твою, та й ходи.

12 Питали ж його: Що то за чоловік, що сказав тобі: Візьми постіль твою, та й ходи?

13 Той же, що одужав, не знав, хто Він; бо Ісус відійшов геть, як народ був на місці тому.

14 Опісля знаходить його Ісус у церкві, і рече йому: Оце одужав еси; не гріши більш, щоб гіршого тобі не стало ся.

15 Пійшов чоловік, та й сповістив Жидів, що се Ісус, що оздоровив його.

16 За се гонили Ісуса Жиди й шукали Його вбити, що се зробив у суботу.

17 Ісус же відказав їм: Отець мій досі робить і я роблю.

18 За се ж ще більш шукали Його Жиди вбити, що не то ламле суботу, а ще й Отцем своїм зве Бога, рівним себе ставлячи Богу.

19 Озвав ся ж Ісус і рече їм: Істино, істино глаголю вам: Не може Син нічого робити від себе, коли не бачить, що Отець те робить: що бо Той робить, те й Син так само робить.

20 Отець бо любить Сина, і все покаже йому, що сам робить; і більш сих покаже йому діла, щоб ви дивувались.

21 Бо, як Отець воскрешає мертвих і оживлює, так і Син, кого хоче, оживлює.

22 Бо Отець і не судить нікого, а суд увесь дав Синові,

23 щоб усі шанували Сина, як шанують Отця. Хто не шанує Сина, не шанує Отця, що післав Його.

24 Істино, істино глаголю вам: Що, хто слухає слово моє і вірує Пославшому мене, має житте вічне, і на суд не прийде, а перейде від смерти в житте.

25 Істино, істино глаголю вам: Що прийде час, і нині єсть, що мертві почують голос Сина Божого, й почувши оживуть.

26 Бо, як Отець має житте в собі, так дав і Синові житте мати в собі,

27 і власть дав йому і суд чинити; бо Він Син чоловічий.

28 Не дивуйтесь сьому, бо прийде час, що в гробах почують голос Його,

29 і повиходять: которі добро робили, в воскресенне життя, а которі зло робили, в воскресенне суду.

30 Не могу я робити від себе нічого: як чую, суджу; і суд мій праведний; бо не шукаю волі моєї, а волі пославшого мене Отця.

31 Коли я свідкую про себе, свідчення моє не правдиве.

32 Інший єсть, хто свідкує про мене; і я знаю, що правдиве свідчення, котре про мене свідкує.

33 Ви послали до Іоана, й свідкував правді.

Євангеліє святого Іоанна

34 Я же не від чоловіка свідчення приймаю, а глаголю се, щоб ви спаслись.

35 Той був світильник горючий і світучий; ви ж хотіли повеселитись на часину світлом його.

36 Я ж маю свідчення більше Йоанового: діла бо, що дав мені Отець, щоб їх скінчити, ті діла, що я роблю, свідкують про мене, що Отець мене післав.

37 І пославши мене Отець сам свідкував про мене. Ані голосу Його не чули ви ніколи, ані виду Його не бачили;

38 і слова Його не маєте пробуваючого в вас; бо кого післав Він, тому ви не віруєте.

39 Прослідіть писання; бо ви думаєте в них жити вічне мати; й ті свідкують про мене.

40 Та не хочете прийти до мене, щоб жити мати.

41 Чести від людей не приймаю.

42 Та я спізнав вас, що любови Божої не маєте в собі.

43 Я прийшов в ім'я Отця мого, і не приймаєте мене. Коли інший прийде в ім'я своє, того приймете.

44 Як ви можете вірувати, славу один од одного приймаючи, а славу що від одного Бога, не шукаєте?

45 Не думайте, що я обвинувачу вас перед Отцем: є хто винуватить вас: Мойсей, що на него вповаєте.

46 Коли б ви вірували Мойсейові, вірували б мені; бо про мене той писав.

47 Коли ж його писанням не віруєте, як моїм словам вірувати мете?

6 Після сього пішов Ісус на той бік моря Галилейського, Тивериядського,

2 І йшло за Ним багато народу, бо бачили Його ознаки, що робив над недужими.

3 Зійшов же на гору Ісус, і сидів там з учениками своїми.

4 Була ж близько пасха, свято Жидівське.

5 Знявши ж Ісус очі і побачивши, що багато народу йде до Него, рече до филипа: Звідкіля купимо хліба, щоб вони попоїли?

6 Се ж сказав, вивідуючи його, бо сам знав, що має роботи.

7 Відказав Йому Филип: За двісті денаріїв хліба не стане їм, щоб кожному з них хоч трохи досталося.

8 Каже Йому один з учеників Його, Андрей, брат Симона Петра:

9 Є тут хлопець один, що мав п'ять хлібів ячних [ячмінних] та дві рибки; тільки що сього на стільки?

10 Рече ж Ісус: Заставте людей сідати. Була ж трава велика на тому місці. Посідали ж чоловіки, числом тисяч з п'ять.

11 Приймавши ж хліби Ісус, і отдавши хвалу, подав ученикам, ученики ж сидячим; так само й риби, скільки хотіли.

12 Як же наситились, рече ученикам своїм: Позбирайте останки окрушин, щоб не пропало ніщо.

13 Зібрали ж і наповнили дванадцять кошів окрушин із п'яти хлібів ячних, що зосталось у тих, що їли.

14 Люде ж, бачивши, яку ознаку зробив Ісус, сказали, що се справді пророк, грядущий на світ.

15 Як же постеріг Ісус, що хочуть прийти та схопити Його, щоб зробити Його царем, то пішов ізнов на гору сам один.

16 Як же настав вечір, пішли ученики Його над море,

17 і, ввійшовши в човен, плули на той бік моря у Капернаум. І вже стемніло, й не приходив до них Ісус.

18 А море, од великого вітру, що пурхав, піднялось.

19 Одпливши ж гоней на двадцять і п'ять або тридцять, бачать, що Ісус ходить по морю, і до човна наближують ся, і полякались.

20 Він же рече їм: Се я, не лякайтесь.

21 Тоді радо прийняли Його в човен, і зараз човен опинивсь коло землі, куди вони прямували.

22 Назавтра народ, стоячий по тім боці моря, побачивши, що іншого човна не було там, тільки один той, у котрий ввійшли ученики Його, й що не ввійшов з учениками своїми Ісус у човен, а що самі ученики Його відчалили,

23 інші ж човни поприходили з Тиверияди поблизу місця, де їли хліб, як хвалу оддав Господь;

24 побачивши ж оце люде, що Ісуса там нема, ані учеників Його, ввійшли і вони в човни, та й прибули в Капернаум, шукаючи Ісуса.

25 І, знайшовши Його на тім боці моря, сказали Йому: Рави, коли прибув еси сюда?

26 Відказав їм Ісус і рече: Істино, істино глаголю вам: Шукаєте мене не тому, що бачили ознаки, а що їли хліб, та й наситились.

27 Трудіть ся не для їжи погибаючої, а для їжи, що застаєть ся в вічне життя, котру Син чоловічий вам дасть; Сього бо Отець ствердив, Бог.

28 Казали ж до Него: Що нам робити, щоб чинити діла Божі?

29 Відказав Ісус і рече їм: Се єсть діло Боже, щоб вірувати в Того, кого післав Він.

30 Казали ж Йому: Що ж робиш Ти за ознаку, щоб виділи ми, та й вірували Тобі? що чиниш?

31 Батьки наші манну їли в пустині, як писано: Хліб з неба дав їм їсти.

32 Рече ж їм Ісус: Істино, істино глаголю вам: Не Мойсей дав вам хліб з неба, а Отець мій дає вам хліб з неба правдивий.

33 Бо хліб Божий той, що сходить з неба, і життя дає світові.

34 Казали ж до Него: Господи, всякого часу давай нам хліб сей.

35 Рече ж їм Ісус: Я хліб життя, хто приходить до мене, не голодувати ме, і хто вірує в мене, не жаждувати ме ніколи.

36 Тільки глаголю вам, що й виділи мене, та й не віруєте.

37 Усе, що дає мені Отець, до мене прийде; а хто приходить до мене, не вижену геть.

Євангеліє святого Іоанна

38 Бо зійшов я з неба, не щоб чинити волю мою, а волю Пославшого мене.

39 Се ж воля пославшого мене Отця, щоб з усього, що дав мені, не погубив я нічого, а воскресив його останнього дня.

40 Се ж воля пославшого мене, щоб кожен, хто видить Сина й вірує в Него, мав житте вічне, і я воскресу його останнього дня.

41 Миркали [відказували] тоді Жиди про Него, що сказав: Я хліб, що зійшов з небес;

42 і казали: Хіба се не Ісус, син Йосифів, котрого знаємо ми батька й Матір? Як же Він каже: Що з неба зійшов я?

43 Озвав ся ж Ісус і рече їм: Не миркайте між собою.

44 Ніхто не може прийти до мене, коли Отець, пославший мене, не притягне його, й я воскресу його останнього дня.

45 Написано в пророків: І будуть усі навчені від Бога. Тим кожен, хто чув од Отця і навчивсь, приходять до мене.

46 Не то, щоб Отця хто видів, тільки Той, хто від Бога, Той видів Отця.

47 Істино, істино глаголю вам: Хто вірує в мене, має житте вічне.

48 Я хліб життя.

49 Батьки ваші їли манну в пустині, та й помиралі.

50 Се хліб, що з неба сходить, щоб, хто їсть Його, не вмер.

51 Я хліб живий, що з неба зійшов. Коли хто їсть сей хліб, жити ме по вік; а хліб, що я дам, се тіло моє, що я дам за житте світу.

52 Змагались тоді між собою, говорячи: Як може Він дати нам тіло їсти?

53 Рече ж їм Ісус: Істино, істино глаголю вам: Як не їсте тіла Сина чоловічого й не пете Його крові, не маєте життя в собі.

54 Хто їсть тіло моє і пє мою кров, має житте вічне, і я воскресу його останнього дня.

55 Тіло моє справді єсть їжа, а кров моя справді єсть напиток.

56 Хто їсть тіло моє і пє кров мою, в мені пробує, а я в йому.

57 Як післав мене живий Отець, і я живу Отцем, так і хто їсть мене, й той жити ме мною.

58 Се хліб, що з неба зійшов. Не як батьки ваші їли манну та й помиралі; хто їсть сей хліб, жити ме по вік.

59 Се Він глаголав у школі, навчаючи в Капернаумі.

60 Многі ж слухавши з учеників Його казали: Жорстоке се слово; хто може його слухати?

61 Знаючи ж Ісус сам у собі, що миркають про Него ученики Його, рече їм: Се вас блазнить?

62 Що ж, коли побачите Сина чоловічого, як входить туди, де перше був?

63 Се дух, що оживлює; тіло не годить ся ні на що. Слова, що я глаголю вам, се дух і житте.

64 Тільки ж є такі між вами, що не вірують. Знав бо з почину Ісус, котрі не вірують, і хто зрадить Його.

65 І рече: Тим глаголав вам, що ніхто не може прийти до мене, коли не буде дано йому від Отця мого.

66 Після сього багато з учеників Його пішли назад, і вже більш з Ним не ходили.

67 Рече ж Ісус дванадцятьом: Чи й ви хочете йти?

68 Відказав тоді Йому Симон Петр: Господи, до кого йти нам? у Тебе слова життя вічного,

69 і ми увірували й взнали, що Ти еси Христос, Син Бога живого.

70 Відказав їм Ісус: Хіба не я вас дванадцятьох вибрав? а один з вас диявол.

71 Говорив же про Юду Симонового Іскаріота: сей бо мав Його зрадити, один з дванадцяти.

7 І ходив Ісус після сього по Галилеї; не хотів бо по Юдеї ходити, що шукали Його Жиди вбити.

2 Було ж близько Жидівське сьвято кучок.

3 Казали ж до Него брати Його: Зійди звідси, та й іди в Юдею, щоб і ученики Твої виділи діла Твої, що робиш.

4 Ніхто бо тайно нічого не робить, шукаючи сам знаним бути. Коли таке робиш, то покажи себе сьвітоті.

5 Бо й брати Його не вірували в Него.

6 Рече тоді їм Ісус: Пора моя ще не прийшла; ваша ж пора всякого часу готова.

7 Не може сьвіт ненавидіти вас, мене ж ненавидить; бо я свідкую про него, що діла його лихі.

8 Ви йдїть на се сьвято; я ще не пїйду на те сьвято, бо пора моя ще не сповнилась.

9 Се сказавши їм, зїставсь у Галилеї.

10 Як же пїйшли брати Його, тоді й Він пішов на сьвято, не явно, а якби потай.

11 Жиди ж шукали Його в сьвято, й казали: Де Він?

12 І було багато говірки про Него в народі: інші казали, що Він добрий; інші ж казали: Ні, а зводить народ.

13 Та ніхто явно не говорив про Него задля страху перед Жидами.

14 Як же було в половині сьвята, ввійшов Ісус у церкву, та й навчав.

15 І дивувались Жиди, кажучи: Як Він писання знає, не вчившись?

16 Озвав ся до них Ісус і рече: Моя наука не єсть моя, а Пославшого мене.

17 Коли хто хоче волю Його чинити, знати ме про науку, чи від Бога вона, чи я від себе глаголю).

18 Хто від себе говорить, слави своєї шукає; хто ж шукає слави Пославшого Його, Той правдивий, і неправди нема в Йому.

19 Хіба не Мойсей дав вам закон? а ніхто з вас не чинить закону. Чого шукаєте мене вбити?

20 Озвавсь народ і каже: Біса маєш; хто шукає вбити Тебе?

21 Відказав Ісус і рече їм: Одно діло зробив я, і всі дивуетесь.

22 Мойсей дав вам обрізанне (не, що від Мойсея воно, а від батьків); то й у суботу обрізуєте чоловіка.

Євангеліє святого Іоанна

23 Коли обрізаннє приймає чоловік у суботу, щоб не був зламаний закон Мойсеїв, чого на мене ремствуєте, що всього чоловіка уздоровив у суботу?

24 Не судіть по виду, а праведний суд судіть.

25 Казали тоді деякі з Єрусалимців: Чи не се Той, що шукають убити Його?

26 ось явно говорить, і нічого Йому не кажуть. Чи справді не взнали князі, що Він справді Христос?

27 Тільки ж ми Його знаємо, звідкіля Він; Христос же, як прийде, ніхто не знати ме, звідкіля Він.

28 Покликне тоді в церкві Ісус, навчаючи й глаголючи: І мене знаєте, й знаєте, звідкіля я! а від себе не прийшов я, єсть же правдивий Пославший мене, котрого ви не знаєте.

29 Я ж знаю Його, бо я від Него; й Той мене післав.

30 Шукали тоді, щоб схопити Його, та ніхто не зняв на Него руки, бо ще не прийшла година Його.

31 Многі ж з народу увірували в Него, й казали: Що, як прийде Христос, чи більші сих ознак робити ме, які Сей зробив?

32 Почули Фарисеї, що народ поговорював таке про Него, й післали Фарисеї та архиереї слуги, щоб схопили Його.

33 Рече їм тоді Ісус: Ще малий час я з вами, й пійду до Пославшого мене.

34 Шукати мете мене, та й не знайдете; й де я, ви не зможете прийти.

35 Казали тоді Жиди між собою: Куди Він хоче йти, що ми не знайдемо Його? Чи не між розсипаних Геленян хоче йти та навчати Геленян?

36 Що се за слово, що каже: Шукати мете мене, та й не знайдете? і: Де я, ви не можете прийти?

37 В останній же великий день свята став Ісус, та й покликнув, глаголючи: Коли хто жаждує, нехай прийде до мене, та й пє.

38 Хто вірує в мене, як рече писаннє, ріки води живої з черева його потечуть.

39 Се ж глаголав про Духа, що мають прийняти віруючі в Него; ще бо не був (на них) Дух святий, бо Ісус ще не прославив ся.

40 Многі ж з народу, почувши се слово, сказали: Се справді пророк,

41 інші казали: Чи з Галилеї ж Христу приходити?

42 Чи не глаголе ж писаннє, що з насіння Давидового й з Витлеєма села, де був Давид, Христос прийде?

43 Тоді повстало розділеннє в народі через Него.

44 Деякі ж з них хотіли схопити Його; тільки ж ніхто не зняв на Него рук.

45 Прийшли тоді слуги до архиереїв та Фарисеїв, і казали їм вони: Чом не привели Його?

46 Відказали слуги: Ніколи так не говорив чоловік, як Сей чоловік.

47 Відказали тоді їм Фарисеї: Чи й вас не зведено?

48 Хіба хто з князів увірував у Него, або з Фарисеїв?

49 А сей народ, що не знає закону, проклятий.

50 Кажє Никодим до них, котрий приходив у ночі до Него, будши один з них:

51 Чи закон наш судить чоловіка, коли не вислухає його перше й не знає, що робить?

52 Озвались вони й казали йому: Чи й ти з Галилеї еси? Пошукай і подивись, що пророк з Галилеї не встає.

53 пійшов кожен до дому свого.

8 Ісус же пійшов на гору Оливну.

2 Вранці ж ізнов прийшов у церкву, і всі люде приходили до Него; й сівши навчав їх.

3 Приводять же письменники та Фарисеї до Него жінку, схоплену в перелюбі, і, поставивши її посередині,

4 кажуть Йому: Учителю, сю жінку схоплено в перелюбі, на самому вчинку.

5 В законі ж Мойсей нам звелів таких каменувати; Ти ж що кажеш?

6 Се ж казали, спокушуючи Його, щоб мали чим винувата Його. Ісус же, схилившись до долу, писав пальцем по землі.

7 Як же не переставали питати Його, піднявшись рече до них: Хто з вас без гріха, нехай первий кине камінь на неї.

8 І, знов, схилившись до долу, писав по землі.

9 Вони ж, почувши й докорені совістю, виїшли один за одним, почавши від старших та аж до останніх; і воетавсь один Ісус та жінка, стоячи посередині.

10 Піднявши ся ж Ісус і нікого не бачивши, тільки жінку, рече їй: Жінко, де ж ті винувателі твої? ніхто тебе не осудив?

11 Вона ж каже: Ніхто, Господи. Рече ж їй Ісус: І я тебе не суджу: йди, і більш не гріши.

12 Знов же промовляв їм Ісус, глаголючи: Я світло світу. Хто йде слідом за мною, не ходити ме в темряві, а мати ме світло життя.

13 Казали тоді Йому Фарисеї: Ти про себе свідкуєш; свідченнє Твоє неправдиве.

14 Озвавсь Ісус і рече їм: Хоч я свідкую про себе, правдиве свідченнє мое; бо я знаю, звідкіля а прийшов, і куди йду.

15 Ви по тілу судите; я не суджу нікого.

16 Коли яс я суджу, суд мій правдивий; бо я не один, а я й пославший мене Отець.

17 І в законі ж вашому написано, що двох людей свідченнє правдиве.

18 Я свідкую про себе, й свідкує про мене пославший мене Отець.

19 Казали тоді Йому: Де Отець Твій? Відказав Ісус: Ні мене не знаєте, ні Отця мого. Коли б мене знали, й Отця мого знали б.

20 Такі слова промовив Ісус у скарбниці, навчаючи в церкві; і ніхто не хапав Його; бо ще не прийшла година Його.

21 Рече їм тоді знов Ісус: Я йду, й шукати мете мене, і в гріхах ваших

22 Сказали тоді Жиди: Чи не вбє Він себе, що каже: Куди я йду, ви не можете йти?

Євангеліє святого Іоанна

23 І рече їм: Ви од нижнього, я од вишнього; ви од світу сього, я не од світу сього.

24 Тим я сказав вам, що повмираєте в гріхах ваших: коли бо не увіруєте, що се я, повмираєте в гріхах ваших.

25 Казали тоді Йому: Хто Ти еси? І рече їм Ісус: Той, що з почину, яв і глаголю вам.

26 Багато маю про вас глаголати й судити; тільки ж Пославший мене правдивий; і я, що чув від Него, се глаголю в світі.

27 Не розуміли, що про Отця їм глаголе.

28 Рече ж їм Ісус: Як знесете вгору Сина чоловічого, тоді зрозумієте, що се я, і що від себе не роблю нічого; тільки, як навчив мене Отець мій, таке глаголю.

29 І Пославший мене - зо мною; не оставив мене одного Отець; бо я робото всякого часу, що подобавть ся Йому.

30 Як се Він промовляв, многи увірували в Него.

31 Рече тоді Ісус до Жидів, що увірували Йому: Коли пробувати мете у слові моєму, справді ви ученики мої будете,

32 і зрозумієте правду, й правда визволить вас.

33 Відказали Йому: Ми насінне Авраамове, й ні в кого не були в неволі ніколи. Як же Ти говориш, що вільні будете?

34 Відказав їм Ісус: Істино, істино глаголю вам: Що всякий, хто робить гріх, невільник гріха.

35 Невільник же не пробував в дому до віку, Син пробував до віку.

36 Коли ж Син визволить вас, справді вільними будете.

37 Знаю, що ви насіннв Авраамове; та шукаєте вбити мене, бо слово моє не містить ся в вас.

38 Я, що видів ув Отця мого, глаголю; а ви, що виділи в отця вашого, робите.

39 Озвались вони й казали Йому: Отець наш Авраам. Рече їм Ісус: Коли б ви діти Авраамові були, діла Авраамові робили б.

40 Тепер же шукаєте вбити мене, чоловіка, що вам правду глаголав, котру чув я від Бога. Сього Авраам не робив.

41 Ви робите діла отця вашого. Казали тоді Йому: Ми не з перелюбу родились: одного Отця маємо, Бога.

42 Рече ж їм Ісус: Коли б Бог отець ваш був, любили б ви мене; бо я від Бога вийшов і приходжу, бо не від себе прийшов я, а Він мене післав.

43 Чом бесіди моєї не розумієте? Бо не можете слухати слова мого.

44 Ви від отця диявола, й хотіння отця вашого диявола хочете робити. Той був душогубцем з почину; й в правді не встояв; бо нема правди в йому. Коли говорить брехню, із свого говорить; бо він брехун і отець її.

45 А що я правду глаголю, не віруете мені.

46 Хто з вас докорить мені за гріх? Коли ас правду глаголю, чому ви не віруєте мені?

47 Хто від Бога, слова Божі слу. хав. Тому ви не слухаєте, що ви ве від Бога.

48 Озвались тоді Жиди, й казали Йому: Чи недобре ми кажемо, що Самарянин еси Ти, і біса маєш?

49 Відказав Ісус: Я біса не маю, а шаную Отця мого; ви ж не шануете мене.

50 Я ж не шукаю моєї слави; єсть, хто шукає й судить.

51 Істино, істино глаголю вам: Коли хто слово моє хоронити ме, смерти не побачить по вік.

52 Сказали тоді Йому Жиди: Тепер ми знаємо, що Ти біса маєш. Авраам умер і пророки, а Ти кажеш: Коли хто слово моє хоронити ме, не вкусить смерти по вік.

53 Хиба Ти більший еси, ніж отець наш Авраам, що вмер? І пророки повмирали. Ким Ти себе робиш ?

54 Відказав Ісус: Коди я прославляю себе, слава моя ніщо. Єсть Отець мій, що прославляє мене, про котрого ви кажете, що Він Бог ваш.

55 не пізнали Його; я ж знаю Його. А коли я скажу, що не знаю Його, буду подобний вам ложник. Ні, знаю Його, й слово Його хороню.

56 Авраам, отець ваш, рад був видіти день мій; та він увидів, і зрадів.

57 Казали тоді Жиди до Него: Не маєш пятидесяти років ще, і Авраама видів еси?

58 Рече їм Ісус: Істино, істино глаголю вам: Перш ніж Авраамові бути, я був.

59 Брала тоді камінне, щоб кидати на Него; Ісус же сховав ся, і вийшов з церкви, пройшовши посеред них, і дійшов так мимо.

9 І, йдучи мимо, побачив чоловіка, сліпого зроду.

2 І спитали в Него ученики Його, говорячи: Рави, хто згрішив: він, чи родителі його, що сліпим родив ся.

3 Відказав Ісус: Ні він не згрішив, ні родителі його, тільки щоб явились діла Божі на йому.

4 Мені треба робити діла Пославшого мене, поки дня: прийде ніч; тоді ніхто не зможе робити.

5 Доки я в світі, я світло світові.

6 Се промовивши, плюнув на землю, і зробив грязиво з слини, та й помазав грязивом очі еліпому,

7 і рече йому: Иди, вмий ся в купелі Силоамській (що перекладом: Посланий). Пійшов же і вмивсь, та й прийшов видючий.

8 Сусіди ж, що виділи його перше, що був сліпий, казали: Чи се не той, що сидів та просив ?

9 Інші казали: Що се той; а другі: Що похожий на него. Він же каже: Що се я.

10 Сказали тоді йому: Як відкрились твої очі?

11 Відказав він, і каже: Чоловік, званий Ісус, зробив грязиво, й помазав мої очі, і рече мені: Иди до Силоамської купелі та вмий ся. Пійшовши ж і вмившись, прозрів я.

12 Сказали тоді йому: Де Він? Каже: Не знаю.

13 Приводять його до Фарисеїв, колись сліпого.

14 Була ж субота, як грязиво зробив Ісус, і відкрив його очі.

Євангеліє святого Іоанна

15 Знов же питали його Фарисеї, як прозрів. Він же казав їм: Грязиво положив на очі мої, а я вмивсь, та й бачу.

16 Казали тоді деякі з Фарисеїв: Сей чоловік не від Бога, бо суботи не хоронить. Інші казали: Яв може чоловік грішний такі ознаки робити? І була незгода між ними.

17 Кажуть еліпому знов: Ти що кажеш про Него, що відкрив твої очі? Він же сказав: Що Він пророк.

18 Не увірували ж Жиди про него, що сліпим був і прозрів, аж доки покликали родителів самого прозрівшого.

19 І питали їх, кажучи: Чи се син ваш, про котрого ви кажете, що сліпим родив ся? як же тепер бачить?

20 Відказали їм родителі його, й казали: Знаємо, що син наш, і що сліпим родив ся;

21 як же тепер бачить, не знаємо; або хто відкрив його очі, ми не знаємо. Він зріст має, його спитайте; сам про себе нехай говорить.

22 Се казали родителі його, бо боялись Жидів; уже бо постановили Жиди, щоб, коли хто Його визнає Христом, того вилучити із школи.

23 Тим родителі його казали: Що зріст має, його питайте.

24 Покликали тоді вдруге чоловіка, що був сліпим, і казали йому: Дай славу Богу; ми знаємо, що чоловік сей грішний.

25 Озвав ся ж той, і сказав: Чи грішний, не знаю; одно знаю, що, сліпим бувши, тепер бачу.

26 Сказали ж йому знов: Що зробив тобі? як одкрив очі твої?

27 Відказав їм: Я сказав вам уже, й ви чули. Чого знов хочете чути? Хиба й ви хочете Його учениками бути?

28 Налаляли його тоді, і казали: Ти ученик Його, ми ж Мойсейові ученики.

29 Ми знаємо, що Мойсейові глаголав Бог; Сього ж не знаємо, звідкіля Він.

30 Озвавсь чоловік, і каже їм: Тим воно й дивно, що ви не знаєте, звідкіля Він, а відкрив очі мої.

31 Ми ж знаємо, що грішників Бог не слухав; хто ж побожний та волю Його чинить, того слухав.

32 Од віку не чувано, щоб одкрив хто очі зроду сліпому.

33 Коли б Сей не був від Бога, не міг би робити нічого.

34 Озвались і казали йому: У гріхах ти родивсь увесь, і ти навчаєш нас? Та й вигнали його геть.

35 Почув Ісус, що вигнали його геть, і, знайшовши його, сказав йому: Ти віруєш у Сина Божого?

36 Озвав ся той, і сказав: Хто Він, Господи, щоб увірував я в Него?

37 Рече ж йому Ісус: І видів еси Його, й хто говорить з тобою, се Він.

38 Він же каже: Вірую, Господи, та й поклонивсь Йому.

39 І рече Ісус: На суд я в світ сей прийшов, щоб которі не бачять, почали бачити, й щоб которі бачять, сліпими робились.

40 І почули се деякі з Фарисеїв, що були з Ним, і казали Йому: То й ми сліпі ?

41 Рече їм Ісус: Коли б сліпі були, не мали б гріха; тепер же кажете: Що бачимо; тим гріх ваш остаєть ся.

10 Істино, істино глаголю вам: Хто не виходить дверима в кошару, а перелазить де инде, той злодій і розбійник.

2 Хто ж увиходить дверима, той пастир вівцям.

3 Тому воротар одчиняв, і вівці голосу його слухають, і свої вівці кличе по імені, і виводить їх.

4 Яв вижене вівці свої, йде поперед них, а вівці йдуть слідом за ним, бо знають голос його.

5 За чужим же не пйдуть, а втікати муть од него, бо не знають голосу чужих.

6 Сю приповість сказав їм Ісус, вони ж не зрозуміли, що се було, про що глаголав їм.

7 Тоді знов рече їм Ісус: Істино, істино глаголю вам: Що я двері вівцям.

8 Всі, скільки прийшло їх перше мене, злодії і розбійники; тільки ж не послушали їх вівці.

9 Я - двері: мною коли хто ввійде, спасеть ся, і входитьи ме, й виходити ме, і знайде пашу.

10 Злодій не приходить, як тільки щоб украсти, і вбити, й погубити. Я прийшов, щоб житте мали, й надто мали.

11 Я пастир добрий: пастир добрий душу свою кладе за вівці.

12 Наймит же й хто не пастир, що не його вівці, бачить вовка йдучого, та й кидав вівці, та й утікав; а вовк хапа їх, і розсипав вівці.

13 Наймит же втікав, бо він наймит, і не журить ся про вівці.

14 Я пастир добрий, і знаю моїх, і знають мене мої.

15 Яко ж знає мене Отець, так і я знаю Отця, і душу мою кладу за вівці.

16 І інші вівці маю, що не сієї кошари; і тих я мушу привести, й голос мій почують, і буде одно стадо, й один пастир.

17 За те Отець мене любить, що я кладу душу мою, щоб знов прийняти її.

18 Ніхто не бере її від мене, а я кладу її від себе. Маю власть положити її, і маю власть знов прийняти її. Сю заповідь прийняв я від Отця мого.

19 Постала тоді знов незгода між Жидами за слова сї.

20 Казали ж многі з них: Біса має і божеволіє; чого ви Його слухаєте?

21 Інші казали: Се слова не біснுவатого. Хиба біс може сліпим очі відкривати?

22 Були ж поновини в Єрусалимі, і зима була.

23 І ходив Ісус до церкви у Соломоновім ходнику.

24 Обступили тоді Його Жиди, й казали Йому: Доки нас морочити меш? Коли Ти Христос, скажи нам явно.

Євангеліє святого Іоанна

25 Відказав їм Ісус: Я казав вам, та й не віруєте. Діла, що я роблю в ім'я Отця мого, сі свідкують про мене.

26 Та ви не віруєте, бо ви не з овець моїх, як я казав вам.

27 Вівці мої голосу мого слухають, і я знаю їх, і вони йдуть слідом за мною.

28 І я життє вічне даю їм; і не погинуть до віку, й не вихопить їх ніхто з рук моїх.

29 Отець мій, що дав мені, більший усіх, і ніхто не здоляє вихопити їх із рук Отця мого.

30 Я і Отець одно.

31 Брали тоді знов камінне Жиди, щоб каменувати Його.

32 Озвався до них Ісус: Багато добрих діл явив я від Отця мого. За которе з тих діл каменуете мене?

33 Відказали йому Жиди, говорячи: За добре діло не каменуємо Тебе, а за хулу, і що Ти, чоловіком будши, робиш себе Богом.

34 Озвався до них Ісус: Хиба не написано в законі вашому: Я сказав, ви боги?

35 Коли тих назвав богами, до кого слово Боже було, та й не може поламатись писання,

36 то як же про Того, кого Отець освятив і післав у світ, ви кажете: Що хулиць, бо сказав: Я Син Божий?

37 Коли я не роблю діл Отця мого, не йміть віри мені.

38 Коли ж роблю, а ви мені не віруєте, то ділам віруйте, щоб ви знали й вірували, що в мені Отець, і я в Йому.

39 Шукали тоді знов Його схопити, та вхилився од рук їх,

40 та й пішов ізнов на той бік у те місце, де Йоан перше хрестив, та й пробував там.

41 І многи приходили до Него, й казали: Що Йоан ніякої ознаки не зробив, усе ж, що Йоан казав про сього чоловіка, правда була.

42 І увірували там многи в Него.

11 Був же один, що нездужав Лазар з села Марії та Марти, сестри її.

2 Була ж се Марія, що намастила Господа миром і обтерла ноги Його волоссям своїм, котрої брат Лазар нездужав.

3 Післали тоді сестри до Него, кажучи: Господи, ось той, що Ти любиш, нездужає.

4 Почувши Ісус, рече: Ся болість не на смерть, а про славу Божу, щоб прославивсь Син Божий через неї.

5 Любив же Ісус Марту, й сестру її, і Лазаря.

6 Як же почув, що нездужав, тоді зоставсь у тому місці, де був, ще два дні.

7 Після того ж рече ученикам: Ходім знов у Юдею.

8 Кажуть Йому ученики: Рави, тепер шукали Тебе Жиди каменувати, й знов ійдеш туди!

9 Відказав Ісус: Хиба не дванадцять годин у дні? Коли хто ходить удень, не спотикаєть ся, бо світло світа сього бачить.

10 Коли ж хто ходить поночі, спотикаєть ся, бо нема світла в йому.

11 Се промовив, і після того рече їм: Лазар, друг наш, заснув; та я пійду, щоб розбудити його.

12 Казали тоді ученики Його: Господи, коли заснув, то й одужав.

13 Говорив же Ісус про смерть його; вони ж думали, що про спочинок сонний каже.

14 Тоді ж рече їм Ісус явно: Лазар умер.

15 І я радуюсь задля вас, що не був там, щоб ви увірували. Та ходімо до него.

16 Рече тоді Тома, на прізвище Близняк, товаришам ученикам: Ходімо й ми, щоб умерти з Ним.

17 Прийшовши тоді Ісус, застав його, що він чотири дні вже у гробі.

18 Була ж Витанія поблизу Єрусалиму, гоней на пятьдесят.

19 І багато Жидів поприходило до Марти та Марії, щоб розважати їх по братові їх.

20 Марта ж, як почула, що Ісус прийшов, вибігла назустріч Йому; Марія ж сиділа в хаті.

21 Кажє тоді Марта до Ісуса: Господи, коли б був еєи тут, брат мій не вмер би.

22 Тільки ж і тепер знаю, що, чого попросиш у Бога, дає Тобі Бог.

23 Рече їй Ісус: Воскресне брат твій.

24 Кажє Марта до Него: Я знаю, що воскресне у воскресенню останнього дня.

25 Рече їй Ісус: Я воскресенне і життє. Хто вірує в мене, коли й умре, жити ме.

26 всякий, хто живе й вірує в мене, не вмере по вік. Чи віруєш сьому?

27 Кажє йому: Так, Господи, я увірувала, що Ти еси Христос, Син Божий, грядущий на світ.

28 І, се промовивши, пійшла та й покликкала Марию, сестру свою, нишком, кажучи: Учитель прийшов, і кличе тебе.

29 Вона ж, як почула, встає хутко, і йде до Него.

30 Ще ж не прийшов у село Ісус, а був на місці, де зустріла Його Марта.

31 Тоді Жиди, що були з нею в хаті та розважали її, побачивши Марию, що хутко встала та вийшла, пійшли за нею, кажучи: Що йде до гробу, щоб плакати там.

32 Марія ж, як прийшла, де був Ісус, й побачила Його, то впала в ноги Йому, кажучи до Него: Господи, коли б був еси тут, не вмер би брат мій.

33 Ісус же, як побачив її, що плаче, і прийшовших з нею Жидів, що плачуть, засмутив ся духом, і зворушив ся,

34 і рече: Де положили його? Кажуть Йому: Господи, йди та подивись.

35 І заплакав Ісус,

36 Казали тоді Жиди: Ось як Він любив його!

37 Деякі ж з них казали: Чи не міг Сей, що відкрив очі сліпому, зробити, щоб і він не вмер?

38 Тоді Ісус, зітхнувши знов у собі, пійшов до гробу. Була ж печера, й камінь лежав на ній.

39 Рече Ісус: Зніміть каменя. Кажє Йому сестра умершого Марта: Господи, уже смердить; чотири бо дні йому.

40 Рече їй Ісус: Чи не казав я тобі, що, коли вірувати меш, побачиш славу Божу?

Євангеліє святого Іоанна

41 Зняли тоді каменя, де положено мерця. Ісус же звів очі вгору, і рече: Отче, дякую Тобі, що почув еси мене.

42 Я ж знав, що всякого часу мене чуєш, тільки задля народу, що навколо стоїть, сказав, щоб увірували, що Ти мене післав.

43 се промовивши, покликнув голосом великим: Лазаре, вийди!

44 І вийшов мрець з завязаними в полотно ногами й руками, й лице його хусткою було завязане. Рече їм Ісус: Розв'яжіть його й пустіть, нехай іде.

45 Тоді многі з Жидів, що поприходили до Марії, і виділи, що зробив Ісус, увірували в Него.

46 Деякі ж з них пішли до Фарисеїв, та й сказали їм, що зробив Ісус.

47 Зібрали тоді архиереї та Фарисеї раду, і казали: Що нам чинити? бо сей чоловік багато робить ознак.

48 Коли оставимо Його так, усі увірують в Него; й прийдуть Римляне, та й заберуть у нас і місце і нарід.

49 Один же з них, Каяфа, будши архиереєм року того, каже їм: Ви не знаєте нічого,

50 і не думаєте, що лучче нам, щоб один чоловік умер за людей, а не весь народ загинув.

51 Се ж не від себе промовив, а, будши архиереєм того року, пророкував, що має Ісус умерти за людей,

52 і не тільки за людей, а щоб і діти Божі розсіпані зібрати в одно.

53 З того ж дня нарадились, щоб убити Його.

54 Ісус же більш не ходив явно по Юдеї, а пішов звідтіля в землю близько пустищ, у город званий Єфрем, і там пробував із учениками своїми.

55 Була ж близько пасха Жидівська; і йшло багато в Єрусалим із сіл перед пасхою, щоб очистити себе.

56 Шукали тоді Ісуса, й говорили між собою, стоячи в церкві: Як вам здаєть ся? чи не прийде на сьвято?

57 Дали ж і архиереї і Фарисеї наказ, щоб, як хто знати ме, де Він, то щоб схопити Його.

12 Тоді Ісус, шостого дня перед пасхою, прийшов у Витанию, де був Лазар, що був умер, котрого воскресив із мертвих.

2 Зробили тоді Йому вечерю там, і Марта послугувала. Лазар же був один із тих, що сиділи за столом.

3 Марія ж, узявши литру мира нардового, правдивого, предорогого, намастила ноги Ісусу, та й обтерла волосем своїм ноги Його; господя ж повна була духу від мира.

4 Каже тоді один з учеників Його, Юда Симонів Іскаріоцький, що мав Його зрадити.

5 Чому мира сього не продано за триста денарів та не роздано вбогим?

6 Сказав же се не того, що про вбогих дбав, а що злодій був, і скриньку мав, і, що вкидано, носив.

7 Рече тоді Ісус: Остав її; на день похорону мого приховала се.

8 Вбогих бо маєте всякого часу з собою, мене ж не всякого часу маєте.

9 Довідалось же багато народу з Жидів, що Він там, і поприходили не задля Ісуса одного, а щоб і Лазаря побачити, котрого воскресив із мертвих.

10 Нарадили ся ж архиереї, щоб і Лазаря вбити;

11 бо многі через него приходили від Жидів, та й увірували в Ісуса.

12 Назавтра багато народу, поприходивши на сьвято, почувши, що Ісус ійде в Єрусалим,

13 побрали вітте пальмове, та й вийшли назустріч Йому, покликуючи: Осанна! благословен грядущий в імя Господне, Цар Ізраїлів!

14 Знайшовши ж Ісус осля, сів на него, як написано:

15 Не лякайся, дочко Сионська! ось твій Цар іде, сидячи на молодому ослі.

16 Сього ж не зрозуміли ученики Його спершу; тільки, як прославивсь Ісус, тоді згадали, що се про Него писано, й що се зробили Йому.

17 Сьвідкував же народ, що був із Ним, як Лазаря викликав із гробу й воскресив Його з мертвих.

18 Тим і зустрів Його народ, бо чув, що Він зробив сю ознаку.

19 Фарисеї ж казали між собою: Бачите, що не вдієте нічого? ось увесь сьвіт за Ним пішов!

20 Були ж деякі Геленяне між тими, що поприходили, щоб поклонитись у сьвято.

21 Сі ж приступили до Филипа, що був з Витсаїди Галилейської, кажучи: Добродію, хочемо Ісуса видіти.

22 Приходить Филип і каже Андреєві, а знов Андрей та Филип кажуть Ісусові.

23 Ісус же відказав їм, говорячи: Прийшла година, щоб прославив ся Син чоловічий.

24 Істино, істино глатолю вам: Коли зерно пшеничне, впавши на землю, не вмре, то одно зостаєть ся; коли ж умре, то багато овощу приносить.

25 Хто любить душу свою, погубить її; а хто ненавидить душу свою в сьвітї сьому, на вічне житте збереже її.

26 Коли мені служить хто, нехай іде слідом за мною; і де я, там і слуга мій буде. І коли хто мені служить, пошанує його Отець.

27 Тепер же душа моя стрівожилась, і що мені казати? Отче, спаси мене від години сієї; тільки ж для сього прийшов я на годину сю.

28 Отче, прослав імя Твое! Зійшов тоді голос із неба: І прославив, і знов прославлю.

29 Народ же, що стояв і чув, казав, що грім загремів. Інші казали: Ангел Йому говорив.

30 Озвавсь Ісус і рече: Сей голос роздавсь не ради мене, а ради вас.

31 Тепер суд сьвіту сьому: тепер князь сьвіту сього проженеть ся геть.

32 І я, як буду піднятий від землі, всіх притягну до себе.

33 Се ж глаголав, означуючи, якою смертю має вмерти.

Євангеліє святого Іоанна

34 Озвась до Него народ: Ми чули з закону, що Христос пробу ває по вік: як же Ти кажеш, що треба угору піднятись Синові чоловічому? Хто се Син чоловічий ?

35 Рече ж їм Ісус: Ще малий час світло з вами. Ходіть, доки світло маєте, щоб темрява вас не захопила; а хто ходить у темряві, не знає, куди йде.

36 Доки світло маєте, віруйте в світло, щоб синами світла стали ся. Се промовив Ісус, і пішовши, заховавсь од них.

37 Хоч стільки ознак зробив перед ними, не увірували в Него,

38 щоб слово Ісаїї пророка справдилось, котрий промовив: Господи, хто вірував тому, що чув од нас? і рамя Господнє кому відкрилось?

39 Тим не змогли вірувати, що знов глаголе Ісаїя:

40 Засліпив очі їх і закаменив серце їх, щоб не бачили очима, ні розуміли серцем, і не обернулись, і я не сцілив їх.

41 Се промовив Ісаїя, як видів славу Його й глаголав про Него.

42 Однак ж з князів многі увірували в Него, та задля Фарисеїв не визнавали, щоб не вилучено їх із школи.

43 Любили бо славу чоловічу більш, ніж славу Божу.

44 Ісус же покликнув, і рече: Хто вірує в мене, не в мене вірує, а в Пославшого мене.

45 І хто видить мене, видить Пославшого мене.

46 Я світлом у світ прийшов, щоб усякий, хто вірує в мене, в темряві не пробував.

47 І коли хто слухав слова мої, та й не вірує, я не суджу його; бо я прийшов, не щоб судити світ, а щоб спасти світ.

48 Хто цураєть ся мене, й не приймає словес моїх, має собі судду: слово, що я глаголав, воно судити ме його останнього дня.

49 Бо я не від себе глаголав, а пославший мене Отець, Він мені заповідь дав, що промовляти і що глаголати.

50 І я знаю, що Його заповідь життє вічне. Що ж промовляю я, яко ж глаголав мені Отець, так промовляю.

13 Перед съвятком же пасхи, знаючи Ісус, що прийшла Його година, щоб зійти з світу сього до Отця, - любивши своїх, що були в світі, до кінця любив їх.

2 І по вечері, як диявол уже вкинув у серце Юди Симонового Іскаріоцького, щоб Його зрадив,

3 знаючи Ісус, що все дав Йому Отець у руки, й що від Бога вийшов, і до Бога йде,

4 устає зза вечері і скидає одежу; і, взявши рушник, підперезавсь.

5 Після того налив води в умивальницю, та й почав обмивати ноги ученикам та обтирати рушником, котрим був підперезаний.

6 Приводить же до Симона Петра, й каже Йому той: Господи, Ти обмиваєш ноги мої?

7 Відказав Ісус, і рече Йому: Що я роблю, ти не знаєш тепер, зрозумієш же опісля.

8 Кажє Йому Петр: Не мити меш ніг моїх до віку. Відказав йому Ісус: Як не обмию тебе, не мати меш части зо мною.

9 Кажє Йому Симон Петр: Господи, не тільки ноги мої, та й руки й голову.

10 Рече йому Ісус: Обмитому не треба, як тільки ноги мити, а чистий увесь. І ви чисті, та не всі.

11 Знав бо зрадника свого; тим і сказав: Не всі ви чисті.

12 Як же пообмивав ноги їх і взяв одежу свою, сівши знов, рече їм: Чи знаєте, що зробив я вам?

13 Ви звете мене Учителем і Господем, і добре кажете, се бо я.

14 Коли ж я помив вам ноги, Господь і Учитель, то й ви повинні один одному обмивати ноги.

15 Приклад бо дав вам, і як я зробив вам, і ви робіть.

16 Істино, істино глаголю вам: Не єсть слуга більший пана свого, ані посланець більший пославшого його.

17 Коли се знаєте, то блаженні ви, воли робити мете се.

18 Не про всіх вас глаголю: я знаю кого вибрав; та щоб писання справдилось: Хто їсть зо мною хліб, підняв на мене п'яту свою.

19 Від нині глаголю вам, перше ніж стало ся, щоб, як станеть ся, увірували, що се я,

20 Істино, істино глаголю вам: Хто приймає, коли я кого пішлю, мене приймає; а хто мене приймає, приймає Пославшого мене.

21 Се промовивши Ісус, зворушив ся духом, і свідкував і рече: Істино, істино глаголю вам, що один із вас ізрадить мене.

22 Ззирались тоді між собою ученики, сумніваючись, про кого Він говорить.

23 Був же за столом один із учеників Його на лоні Ісусовім, котрого любив Ісус.

24 Сьому кивнув Симон Петр, щоб спитав, хто б се був, про кого говорить.

25 Пригорнувчись той до грудей Ісусових, каже Йому: Господи, хто се?

26 Відказав Ісус: Той, кому я, умочивши кусок, подам. І, вмочивши кусок, дав Юді Симону Іскаріоцькому.

27 А за куском увійшов тоді в него сатана. Рече ж йому Ісус: Що робиш, роби швидко.

28 Сього не зрозумів ніхто, що сиділи за столом, проти чого сказав йому.

29 Деякі бо думали, - яко ж бо скриньку мав Юда, - що каже йому Ісус: купи, що треба нам про съвято; або, щоб що дав убогим.

30 Узавши ж він кусок, зараз вийшов; була ж ніч.

31 Як же вийшов, рече Ісус: Тепер прославив ся Син чоловічий, й Бог прославив ся в Йому.

32 Коли Бог прославив ся в Йому, то Бог прославить і Його в собі, і скоро прославить Його.

33 Дітки! ще короткий час я з вами. Шукати мете мене, і яко ж казав я Жидам: Що, куди йду я, ви не можете йти, і вам глаголю тепер.

Євангеліє святого Іоанна

34 Заповідь нову даю вам: щоб любили один одного. Як я любив вас, щоб і ви любили один одного.

35 По сьому знати муть усі, що ви мої ученики, коли любов мати мете один до одного.

36 Рече Йому Симон Петр: Господи, куди йдеш? Відказав йому Ісус: Куди йду, не можеш тепер за мною йти; опісля ж пійдеш за мною.

37 Каже Йому Петр: Господи, чому не можу за Тобою йти тепер? Душу мою за Тебе положу.

38 Відказав йому Ісус: Душу твою за мене положиш? Істино, істино глаголю тобі: не запіє півень, доки мене відречеш ся тричі.

14 Нехай не тривожить ся серце ваше. Віруйте в Бога і в мене віруйте.

2 В дому Отця мого осель багато. Коли б ні, сказав би вам: Йду наготовити місце вам.

3 І, як пійду та наготовлю вам місце, знов прийду й прийму вас до себе, щоб де я, і ви були.

4 А куди я йду, знаєте, й дорогу знаєте.

5 Каже Йому Тома: Господи, не знаємо, куди йдеш; і як можемо дорогу знати?

6 Рече йому Ісус: Я дорога й правда, й життє: ніхто не приходить до Отця, як тільки мною.

7 Коли б зняли мене, й Отця мого знали б; і від нині знаєте Його, й виділи Його.

8 Каже Йому Филип: Господи, покажи нам Отця, то й буде з нас.

9 Рече йому Ісус: Стілький час я з вами, й не пізнав еси мене, Филипе? Хто видів мене, видів Отця; як же ти кажеш? Покажи нам Отця?

10 Хиба не ймеш віри, що я в Отці і Отець у мені? Слова, що я промовляю вам, від себе не промовляю; Отець же, що в мені пробуває, Той робить діла.

11 Віруйте мені, що я в Отці і Отець у мені; коли ж ні, задля діл самих віруйте мені.

12 Істино, істино глаголю вам: Хто вірує в мене, діла, що я роблю, і він робити ме: й більше сього робити ме; бо я до Отця мого йду.

13 І чого просити мете в імя моє, те зроблю, щоб прославивсь Отець у Сині.

14 Коли чого просити мете в імя моє, я зроблю.

15 Коли любите мене, хороніть заповіді мої.

16 І я вблагаю Отця, і дасть вам иншого утішителя, щоб пробував з вами по вік,

17 Духа правди, котрого свѣт не може прийняти; бо не видить Його, ані знає Його; ви ж знаєте Його, бо з вами пробуває і в вас буде.

18 Не zostавлю вас сиротами: прийду до вас.

19 Ще трохи, й свѣт мене більш не видіти ме; ви ж будете видіти мене, бо я живу, й ви жити мете.

20 Того дня знати мете, що я в Отці моїм, і ви в мені, а я в вас.

21 Хто має заповіді мої і хоронить їх, той любить мене; хто ж любить мене, буде люблений від Отця мого, і я любити му його, і обявлюсь йому.

22 Каже Йому Юда, не Іскаріоцький: Господи, що воно есть, що маєш нам обявитись, а не свѣтлові?

23 Відказав Ісус і рече йому: Коли хто любить мене, слово моє хоронити ме, і Отець мій любити ме його, і до него прийдемо, і оселю в него зробимо.

24 Хто не любить мене, словес моїх не хоронить; а слово, що ви чуєте, не моє, а пославшого мене Отця.

25 Се я глаголав вам, у вас пробуваючи.

26 Утішитель же, Дух свѣятий, котрого пішло Отець в імя моє, Той научить вас усього, й пригадав вам усе, що я глаголав вам.

27 Упокій оставляю вам, мій упокій даю вам; не, яко ж свѣт дає, я даю вам. Нехай не тривожить ся серце ваше, ані лякаєть ся.

28 Ви чули, що я глаголав вам: Йду, й прийду до вас. Коли б любили мене, зраділи б, що я сказав: Йду до Отця; бо Отець мій більший мене.

29 І оце глаголав вам, перш ніж тому стати ся, щоб, як станеть ся, увірували.

30 Вже більш не говорити му багато з вами, йде бо князь свѣта сього, й у мені не має нічого.

31 Та, щоб знав свѣт, що я люблю Отця, і, яко ж заповідав мені Отець, так чиню. Уставайте, ходімо з відсіля.

15 Я правдива виноградина, а Отець мій виноградар.

2 Кожну вітку в мене, що не родить овощу, відтинає її, а кожну, що родить овощ, обчищує її, щоб більш овощу родила.

3 Вже ви чисті через слово, що я глаголав вам.

4 Пробуйте в мені, і я в вас. Яко ж вітка не може овощу родити від себе, коли не пробувати ме на виноградні, так ані ви, коли в мені не будете пробувати.

5 Я виноградина, ви вітте. Хто пробував в мені, а я в йому, той приносить багато овощу; бо без мене не можете робити нічого.

6 Коли хто не пробував в мені, буде викинутий геть, як вітка, і всохне, й зберуть їх, та й кинуть в огонь, і згорять.

7 Коли пробувати мете в мені, а слова мої пробувати муть в вас, то, чого схочете, просити мете, і станеть ся.

8 У сьому прославив ся Отець мій, щоб овощу багато давали ви, й були моїми учениками.

9 Яко ж полюбив мене Отець, і я полюбив вас; пробуйте в любові моїй.

10 Коли заповіді мої хоронити мете, пробувати мете в любові моїй; я хоронив заповіді Отця мого, й пробуваю в любові Його.

11 Се глаголю вам, щоб радощі мої пробували в вас, і щоб радощі ваші сповнились.

12 Се заповідь моя: Щоб любили один одного, як я полюбив вас.

13 Більшої сієї любови ніхто не має, як щоб хто душу свою положив за другів своїх.

14 Ви други мої, коли робити все, що я заповідаю вам.

Євангеліє святого Іоанна

15 Вже більш вас не зву слугами, бо слуга не знає, що робить пан його; вас же назвав я друзями, бо все, що чув я від Отця мого, об'явив вам.

16 Не ви мене вибрали, а я вибрав вас, та й настановив вас, щоб ви йшли і овоц приносили, і овоц ваш пробував; щоб чого просити мете в Отця імям моїм, дав вам.

17 Се заповідаю вам, щоб любили один одного.

18 Коли сьвіт вас ненавидить, знайте, що мене перш вас зненавидів.

19 Коли б із сьвіта були, сьвіт своє любив би; як же ви не з сьвіта, а я вибрав вас із сьвіта, тим ненавидить вас сьвіт.

20 Згадайте слово, що я сказав вам: Не більшій слуга пана свого. Коли мене гонили, і вас гонити муть. Коли моє слово хоронили, і ваше хоронити муть.

21 Та се все робити муть вам задля імя мого, бо не знають Пославшого мене.

22 Коли б я не прийшов і не глаголав їм, гріха не мали б вони; тепер же вимовки не мають вони за гріх свій.

23 Хто мене ненавидить, і Отця мого ненавидить.

24 Коли б діл не вробив я в них, яких ніхто инший не робив, гріха не мали б; тепер же виділи й зненавиділи мене і Отця мого.

25 Та щоб справдилось слово, написане в законі їх: Що зненавиділи мене дармо.

26 Як же прийде Утішитель, що я пішлю вам од Отця, Дух правди що від Отця виходить, Той сьвідкувати ме про мене.

27 І ви ж сьвідкувати мете: бо від почину ви зо мною.

16 Се я глаголав вам, щоб ви не поблазнились.

2 Вилучати муть вас із шкіл; ба прийде час, що всякий, хто вбиває вас, думати ме, що службу приносить Богу

3 І се робити муть вам, бо не знали ні Отця, ні мене.

4 Та се сказав я вам, щоб, як прийде час, згадали про се, що я глаголав вам; бо з вами був.

5 Тепер же йду до Пославшого мене; й ніхто з вас не питає мене: Куди йдеш?

6 Та що се сказав я вам, смуток сповнив ваше серце.

7 Тільки ж я правду глаголю вам: лучче вам, щоб я пішов; як бо не дійду, Утішитель не прийде до вас; як же пійду, пришлю Його до вас.

8 А Той прийшовши, докорить сьвітові за гріх, і за правду, і за суд:

9 за гріх бо не вірують у мене;

10 за правду ж, бо я до Отця мого йду, й більш не побачите мене;

11 за суд, бо князь сьвіта сього осуджений.

12 Ще багато маю глаголати вам, та ви не можете носити нині.

13 Як же прийде той Дух правди, то проведе вас до всякої правди; бо глаголати ме не від

себе, а все, що чути ме, буде глаголати, й що настане, звістить вам.

14 Той мене прославить: бо з мого прийме і звістить вам.

15 Усе, що має Отець, - моє: тим я сказав, що з мого Він прийме, і звістить вам.

16 Трохи, і не будете видіти мене; а знов трохи, і побачите мене; бо я йду до Отця.

17 Казали тоді деякі з учеників Його між собою: Що се, що каже нам: Трохи, і не будете видіти мене, а знов трохи, і побачите мене, і: Бо я йду до Отця?

18 Казали ж: Що се, що каже: Трохи? Не знаємо, що Він каже.

19 Знав же Ісус, що хотіли Його спитати, й рече їм: Про се розпитуєтесь між собою, що я сказав: Трохи, і не будете видіти мене, а знов: трохи, і побачите мене?

20 Істино, істино глаголю вам: Що плакати й ридати будете ви, сьвіт же веселиться; ви ж смуткувати мете, та смуток ваш на радощі обернесть ся.

21 Жінка як роджає, смуток має, бо прийшла година її; скоро ж уродить дитину, вже не памятає муки з радощів, що народив ся чоловік на сьвіт.

22 І ви оце тепер смуток маєте; знов же побачу вас, і звеселить ся серце ваше, і радощів ваших піхта не візьме од вас.

23 І того дня в мене не питати мете. Істино, істино глаголю вам: Що чого ні попросите в Отця імям моїм, дасть вам.

24 Досі не просили ви нічого в імя моє. Просить, то й приймете, щоб радість ваша була певна.

25 Оце приповістями глаголав вам; та прийде час, що більше вже приповістями не глаголати му вам, а явно про Отця звіщу вам.

26 Того дня просити мете в імя моє, і не глаголю вам, що я просити му Отця за вас.

27 Сам бо Отець любить вас; бо ви мене полюбили, й увірували, що я від Бога вийшов.

28 Я вийшов од Отця, і прийшов на сьвіт. Знов оставляю сьвіт і йду до Отця.

29 Кажуть Йому ученики Його: Оттепер явно глаголеш, і приповісти ніякої не кажеш.

30 Тепер знаємо, що знавш усе, і не треба, щоб хто питав Тебе. По сьому віруємо, що від Бога вийшов еси.

31 Відказав їм Ісус: Тепер віруєте?

32 Ось прийде час, і нині прийшов, щоб ви розсипались кожен у свій бік, а мене самого зоставили; та я не сам, бо Отець зо мною.

33 Се глаголав я вам, щоб у мені впокій мали. У сьвітї горє мати мете, тільки ж бодрить ся: я побідив сьвіт.

17 Се глаголав Ісус, і вняв очі свої на небо, й рече: Отче! прийшла година; прослав Сина Твого, щоб і Син Твій прославив Тебе.

2 Яко ж дав еси Йому власть над усяким тілом, щоб усім, що дав еси Йому, дав вічне життя.

Євангеліє святого Іоанна

3 Се ж життє вічне в тому щоб знали Тебе, єдиного справдешного Бога, та кого післав еси, Ісуса Христа.

4 Я прославив Тебе на землі: діло кінчав я, що дав еси мені робити.

5 А тепер прослав мене Ти, Отче, у Тебе самого славою, що мав я в Тебе, І перш ніж світї бути.

6 Обявив я імя Твоє людям, що дав еси мені з євїта. Твої буди вони, а Ти мені їх дав, і слово Твоє хоронили вони.

7 Тепер зрозуміли вони, що, скільки дав еси мені, все від Тебе.

8 Бо слова, що дав еси мені, дав я їм; і вони прийняли й зрозуміли справді, що від Тебе прийшов я, і увірували, що Ти мене післав.

9 Я про них молю, не про світ молю, а про тих, що дав еси мені, бо вони Твої.

10 І все моє Твоє, і Твоє моє, і я прославив ся в них.

11 І вже більш я не в світї, а сі в світї, і я до Тебе йду. Отче святий, збережи їх в імя Твоє, тих, котрих дав еси мені, щоб були одно, яко ж ми.

12 Як був я з ними на світї, я беріг їх в імя Твоє; котрих дав еси мені, стеріг я, і ніхто з них не погиб, тільки Син погибельний, щоб писанне справдилось.

13 Тепер же до Тебе йду, і се глаголю в світї, щоб мали радість мою повну в собі.

14 Я дав їм слово Твоє, і світ зненавидів їх, бо вони не з світїа, яко ж я не з світїа.

15 Не молю, щоб узяв їх із світїа, а щоб зберіг їх од зла.

16 Не з світїа вони, яко ж я не з світїа.

17 Освяти їх правдою Твоєю; слово Твоє правда.

18 Як мене післав еси в світ, і я післав їх у світ.

19 І за них я посв'ячую себе, щоб і вони були освячені правдою.

20 Не про сих же тільки молю, а також і про тих, що задля слова їх увірують у мене,

21 щоб усі одно були: яко ж Ти, Отче, в мені і я в Тобі, щоб і вони в нас одно були, щоб світ увірував, що Ти мене післав еси.

22 І славу, що дав еси мені, дав я їм, щоб були одно, яко ми одно.

23 Я в них і Ти в мені, щоб були звершені в одно, і щоб зрозумів світ, що Ти мене післав еси і полюбив їх, яко ж мене полюбив еси.

24 Отче, котрих дав еси мені, хочу, щоб, де я, і вони були зо мною, щоб виділи славу мою, що дав еси мені; бо полюбив еси мене перш основання світїа.

25 Отче праведний, і світ Тебе не пізнав, я ж пізнав Тебе, і сі пізнали, що Ти мене післав.

26 І я обявпв їм імя Твоє, і обявляти му, щоб любов, якою любив еси мене, в них була, а я в них.

18 Се промовивши Ісус, вийшов з учениками своїми за потік Кедрон, де був сад, у котрий ввійшов Він і ученики Його.

2 Знав же й Юда, що зрадив Його, се місце, бо почаству збирались там Ісус і ученики Його.

3 Тоді Юда, взявши роту та архиерейських і Фарисейських слуг, приходить туди з лихтарями, та факлями [смолоскипами], та з зброєю.

4 Знаючи ж Ісус усе, що настає на Него, вийшов і рече їм: Кого шукаєте?

5 Відказали йому: Ісуса Назорея. Рече їм Ісус: Се я. Стояв же й Юда зрадник Його, з ними.

6 Як же сказав їм: Що се я, відступили вони назад, та й попадали на землю.

7 Знов же спитав їх: Кого шукаєте? Вони ж сказали: Ісуса Назорея.

8 Відказав Ісус: Сказав вам, що се я. Коли ж мене шукаєте, дайте сим відійти.

9 Щоб справдилось слово, що промовив: Що котрих дав еси мені, не вгубив я з них нікого.

10 Тоді Симон Петр, маючи меч, вийняв його, і вдарив слугу архиерейського, та й відтяв йому ухо праве. Було ж імя слугі Малх.

11 Рече тоді Ісус Петрові: Вкинь меч твій у похву. Чашу, що дав мені Отець, хиба не пити її?

12 Тоді рота, й тисячник, і слуги Жидівські схопили Ісуса, та й звязали Його,

13 і повели Його перш до Анни, був бо тестем Каяфі, що був архиереєм того року.

14 Був же Каяфа той, що порадив Жидам, що лучче нехай один чоловік умре за людей.

15 Пійшов же слідом за Ісусом Симон Петр та ще другий ученик. Той же ученик був знаний архиєреві, і прийшов з Ісусом у двір архиерейський.

16 Петр же стояв перед дверми знадвору. Вийшов тоді другий ученик, що був знаний архиєреві, і сказав дверниці, і ввела Петра.

17 Каже тоді слуга дверниці Петрові: Чи й ти еси з учеників чоловіка сього? Каже той: Ні.

18 Стояли ж раби й слуги, що розложили огонь; холодно бо було, та й грілись. Стояв з ними й Петр, і грів ся.

19 Тоді архиєрей спитав Ісуса про учеників Його й про науку Його.

20 Відказав йому Ісус: Я глаголав ясно світіві; я завсїди учив у школі і в церкві, куди Жижди завсїди сходять ся, і потай не глаголав нічого.

21 Чого мене питаєш? Спитай тих, Що слухали, що я глаголав їм; ось вони знають, що я казав

22 Як же Він де промовив, один із слуг, стоячи тут, ударив у лице Ісуса, кажучи: Так відкажуєш архиєреві?

23 Відказав йому Ісус: Коли недобре сказав я, свідкуй про недобре; коли добре, за що мене беш?

24 Післав Його Анна звязаного до Каяфи архиєрея.

25 Симон же Петр стояв та грів ся. Кажуть тоді йому: Чи й ти з Його учеників? Він же відрік ся і сказав: Ні.

26 Каже один із слуг архиерейських, свояк того, котрому відтяв Петр ухо: Чи ж не бачив я тебе в саду з Ним ?

27 Знов тоді відрік ся Петр, і зараз півень запіяв.

Євангеліє святого Іоанна

28 Ведуть тоді Ісуса від Каяфи у претор; був же ранок; і не ввійшли вони в претор, щоб не опоганитись та щоб їсти їм пасху.

29 Вийшов тоді Пилат до них, і каже: Яку вину приносите на чоловіка сього?

30 Озвались і казали йому: Коли б Він не був лиходій, не віддавали б ми Його тобі.

31 Каже тоді їм Пилат: Візьміть ви Його й по закону вашому осудіть Його. Сказали тоді йому Жиди: Нам не годить ся вбивати нікого.

32 Щоб Ісусове слово справдилось, що промовив, означуючи, якою смертю має вмерти.

33 Увійшов тоді знов Пилат у претор, і покликав Ісуса, і каже йому: Ти еси цар Жидівський?

34 Відказав йому Ісус: Від себе ти се говориш, чи інші тобі сказали про мене?

35 Озвавсь Пилат: Хиба я Жид? Нарід Твій і архиереї видали мені Тебе. Що зробив еси?

36 Відказав Ісус: Царство моє не од світа сього. Коли б од світа сього було царство моє, слуги мої вовуали б, щоб не видано мене Жидам; тільки ж царство моє не звідсіля.

37 Рече тоді йому Пилат: Так Ти цар? Відказав Ісус: Ти кажеш, що цар я. Я на се родивсь і на се прийшов у світ, щоб свідкувати правді. Кожен, хто від правди, слухає мого голосу.

38 Каже йому Пилат: Що таке правда? І, се сказавши, знов вийшов до Жидів, і каже їм: Ніякої вини не знаходжу я в йому.

39 Єсть же звичай у вас, щоб одного вам відпускав я на пасху. Хочете ж, щоб випустив вам царя Жидівського.

40 Закричали тоді вони всі знов, кажучи: Не Сього, а Варава. Був же Варава розбійник.

19 Тоді узяв Пилат Ісуса, та й бив Його.

2 А воїни сплівши вінець із тернини, наділи на голову йому, і в одержу червону одягли Його,

3 і казали: Радуй ся, царю Жидівський! і били Його в лице.

4 Вийшов тоді знов Пилат, і каже їм: Ось я виводжу вам Його, щоб знали, що в йому ніякої вини не знаходжу.

5 Вийшов тоді Ісус у терновім вінці і в червоній одержу. І каже їм Пилат: Ось, чоловік!

6 Як же побачили Його архиереї та слуги, то закричали, кажучи: Розпни, розпни Його! Каже їм Пилат: Візьміть ви Його та й розпніть; я бо не знаходжу в йому вини.

7 Відказали йому Жиди: Ми закон маємо, і по закону нашому повинен умерти, боці.

8 Як же почув Пилат се слово, то ще більше злякав ся,

9 і ввійшов у претор знов, і каже Ісусові: Звідкіля еси Ти? Ісус же одповіди не дав йому.

10 Каже тоді йому Пилат: До мене не говориш? Не знаєш, що власть маю розняти Тебе, і власть маю відпустити Тебе?

11 Відказав Ісус: Не мав би еси влади ніякої надо мною, коли б не було тобі дано звиш. Тим, хто видав мене тобі, більший гріх має.

12 З того часу шукав Пилат одпустити Його; Жиди ж кричали, кажучи: Коли Сього відпустиш, не еси друг Кесареві. Всякий, хто дарем себе робить, противить ся Кесареві.

13 Пилат же, почувши таке слово, вивів Ісуса, та й сів на судищі, що зване Литостротос, а по єврейски: Гавата.

14 Була ж п'ятниця перед пасхою, коло години ж шестої. І каже Жидам: Ось, Цар ваш!

15 Вони ж закричали: Візьми, візьми розпни Його! Каже їм Пилат: Царя вашого розпну? Відказали архиереї: Не маємо царя, тільки Кесаря.

16 Тоді ж видав їм Його, щоб розпяли. Узяли ж Ісуса, та й повели.

17 І, несучи хрест свій, вийшов Він на врочище (місце) Черепове, що зветь ся по єврейски Голгота.

18 Там розпяли Його, а з Ним інших двох, по сей і по той бік, посередині ж Ісуса.

19 Написав же і надпись Пилат, та й виставив на хресті; було ж написано: Ісус Назорей, Цар Жидівський.

20 Сю ж надпись многи читали з Жидів; бо поблизу города було місце, де розп'ято Ісуса; а було написано по єврейски, по грецьки і по римськи.

21 Казали тоді Пилатові архиерсеї Жидівські: Не пиши: Цар Жидівський, а що Він казав: Я цар Жидівський.

22 Відказав Пилат: Що написав, написав.

23 Тоді воїни, рознявши Ісуса, взяли одержу Його, й зробили з неї чотири часті, кожному воїнові часть, і хитон [намітку]; був же хитон не шиваний, а весь од верху тканий.

24 Сказали тоді між собою: Не дерімо його, а киньмо жереб на него, чий буде. Щоб справдилось писанне, що глаголе: Поділили одержу мою собі, і на мов платтв кидали жереб. То воїни се й зробили.

25 Стояла ж коло хреста Ісусового мати Його та сестра матери Його, Марія Клеопова, та Марія Магдалина.

26 Ісус же, побачивши матір і ученика стоячого коло неї, котрого любив, рече до матери своєї: Жено, ось син твій.

27 Опісля рече ученику: Оть, мати твоя. І з тієї години узяв її ученик до себе.

28 Після сього, знаючи Ісус, що все вже звершилось, щоб справдилось писанне, рече: Жажую.

29 Стояла ж посудина повна оцту, вони ж, напоївши губку оцтом і на тростину настромивши, піднесли йому до уст.

30 Скушавши ж оцту Ісус, рече: Звершилось; і, схиливши голову, віддав духа.

31 Жиди ж, щоб не зоставались на хрестах тіла в суботу (був бо великий день тієї суботи), благали Пилата, щоб поперебивали їм гомілки, та й поздіймали.

32 Прийшли тоді воїни, й першому поломити ноги, й другому рознятому з Ним.

33 До Ісуса ж прийшовши, як побачили Його вже мертвого, не перебили йому ніг;

34 а один з воїнів проколов йому списом бік, і зараз вийшла кров і вода.

Євангеліє святого Іоанна

35 І той, що бачив се, засвідкував, і правдиве свідчення його; і знає він, що говорить правду, щоб ви вірували.

36 Сталось бо се, щоб писання справдилось: Кість Його не буде переломлена.

37 І знов инше писання рече: Дивити муть ся на Того, кого прокололи.

38 Після ж сього благав Пилата Йосиф з Ари-матеї (бувши учеником Ісусовим, потайним же задля страху Жидівського), щоб зняти тіло Ісусове; й дозволив Пилат. Прийшов тоді і взяв тіло Ісусове.

39 Прийшов же й Никодим, що приходив перше до Ісуса в ночі, принісши змішаної смирни й алое фунтів із сотню.

40 Взяли тоді тіло Ісусове, і обгорнули полотном з пахощами, як се звичай у Жидів ховати.

41 Був же на місці, де рознято Його, сад, а в саду новий гріб, в котрому ніколи нікого не положено.

42 Там оце положили Ісуса задля п'ятниці Жидівської; бо поблизу був гріб.

20 Первого ж дня тижня приходить Марія Магдалина вранці, як ще було темно, до гробу, і бачить, що каменя одвалено від гробу.

2 Біжить тоді, і приходить до Симона Петра та другого ученика, котрого любив Ісус, і каже їм: Узято Господа з гробу, і не знаємо, де положено Його.

3 Вийшов тоді Петр і другий ученик, і прийшли до гробу.

4 Бігли ж обидва разом, та другий ученик побіг скоріш Петра, і прийшов первий до гробу.

5 І нахилившись, бачить, що лежить полотно, та не ввійшов.

6 Приходить тоді Симон Петр слідом за ним, і ввійшов у гріб, і видить, що лежить полотно,

7 а хустка, що була на голові Його, не з полотном лежала, а осторонь звита, на одному місці.

8 Тоді ж увійшов і другий ученик, що прийшов первий до гробу, і видів, і вірував.

9 Ще бо не знали писання, що має Він з мертвих воскреснути.

10 Пійшли ж тоді ученики знов до себе.

11 Марія ж стояла перед гробом, плачучи, знадвору; як же плакала, нахилилась у гріб,

12 і видить двох ангелів у білому сидячих, один у головах, а один у ногах, де лежало тіло Ісусове.

13 І кажуть вони їй: Жено, чого плачеш? Каже їм: Бо взято Господа мого, й не знаю, де положено Його.

14 І, промовивши се, обернулась назад, і видить Ісуса стоячого, та й не знала, що се Ісус.

15 Рече їй Ісус: Жено, чого плачеш? кого шукаєш? Вона, думаючи, що се садівник, каже. Йому: Добродію, коли ти виніс Його, скажи мені, де Його положив, і я Його візьму.

16 Рече їй Ісус: Маріє. Обернувшись вона, каже Йому: Равуні, чи то б сказати: Учителю.

17 Рече їй Ісус: Не приторкайся до мене; ще бо не зійшов до Отця мого, а йди до братів мо-

їх, та скажи їм: Я схожу до Отця мого й Отця вашого, й Бога мого й Бога вашого.

18 Приходить Марія Магдалина, звіщаючи ученикам, що бачила Господа, й що Він се промовив їй.

19 Як же був вечір дня того, першого на тижні, як двері були замкнені, де зібрались ученики задля страху перед Жидами, прийшов Ісус та й став посередині, і рече їм: Упокій вам.

20 І, се промовивши, показав їм свої руки, і бік свій. Зраділи тоді ученики, побачивши Господа.

21 Рече ж їм Ісус ізнов: Упокій вам. Яко ж післав мене Отець, і я посилаю вас.

22 І, се промовивши, дихнув, і рече їм: Приймайте Духа святаго.

23 Кому відпустите гріхи, відпустять ся їм; кому задержите, задержить ся.

24 Тома ж, один з дванадцяти, на прізвище Близняк, не був з ними, як прийшов Ісус.

25 Сказали йому другі ученики: Ми виділи Господа. Він же сказав їм: Коли не побачу на руках Його рани од гвіздя, і не вложу руки моєї в бік Його, не пійму віри.

26 А по восьми днях знов були в середині ученики Його, й Тома з ними. Приходить Ісус, як двері були замкнені, і став посередині, і рече: Впокій вам.

27 Опісля рече до Томи: Подай палець твій сюди, й подивись на руки мої, і подай руку твою, і вложи в бік мій, та й не будь невірний, а вірний.

28 І озвавшись Тома, каже Йому: Господь мій і Бог мій.

29 Рече йому Ісус: Що видів вей мене, Томо, увірував еси; блаженні, що не виділи, та й вірували.

30 Багато ж инших ознак робив Ісус перед учениками своїми, що не написані в книзі сій.

31 Се ж написано, щоб ви вірували, що Ісус єсть Христос, Син Божий, і щоб, віруючи, життє мали в імя Його.

21 Після сього явив ся знов Ісус ученикам на морі Тиверийському; явив ся ж так.

2 Були в купі Симон Петр та Тома, на прізвище Близняк, та Натанайл із Кани Галилейської, та сини Зеведеєві, та инших учеників Його двоє.

3 Каже їм Симон Петр: Пійду рибиловити. Кажуть вони йому: Пійдемо й ми з тобою. Вийшли та й улзли зараз у човен; та не піймали тієї ночі нічого.

4 Як же настав уже ранок, стояв Ісус на березі; та не знали ученики що се був Ісус.

5 Рече тоді їм Ісус: Діти; чи маєте що їсти? Відказали Йому: Ні.

6 Він же рече їм: Закиньте невода з правого боку човна, то й знайдете. Закинули ж, і вже не здоліли його витягти задля множества риби.

7 Каже тоді ученик той, котрого любив Ісус, Петрові: Се Господь. Симон же Петр, почувши, що се Господь, підперезавсь (був бо нагий), та й кинувсь у море.

Євангеліє святого Іоанна

8 Інші ж ученики човником приплили (бо недалеко були від землі, а локот на двісті), тягнувши невода з рибою.

9 Скоро вийшли на землю, бачать розложений жар, а на йому рибу і хліб.

10 Рече їм Ісус: Принесіть риби, що вловили тепер.

11 Уліз же Симон Петр, та й витяг невід на землю повен риби великої, сто й п'ятьдесят і три; і хоч стільки її було, не порвав ся невід.

12 рече їм Ісус: Ідіть обідайте. Ніхто ж не важив ся з учеників спитати Його: Хто Ти еси? знаючи, що се Господь.

13 Приходить тоді Ісус і бере хліб, та й дає їм, і риби так само.

14 Се вже втретє явивсь Ісус ученикам своїм, уставши з мертвих.

15 Як же обідали, рече Ісус Симонові Петру: Симоне Іонин, чи любиш мене більш, ніж сі: Каже йому: Так, Господи; Ти знаєш, що я люблю Тебе. Рече йому: Паси ягнята мої.

16 Рече йому знов удруге: Симоне Іонин, чи любиш мене? Каже йому: Так, Господи, Ти знаєш, що я люблю Тебе. Рече йому: Паси вівці мої.

17 Рече йому втретє: Симоне Іонин, чи любиш мене? Засмутив ся Петр, що сказав йому втретє: Чи любиш мене? й каже йому: Господи,

Ти все знаєш; Ти знаєш, що люблю Тебе. Рече йому Ісус: Паси вівці мої.

18 Істино, істино глаголю тобі: Як був еси молодий, то підперізував ся сам, і ходив еси куди хотів; як же зістарієш ся, то простягнеш руки твої, і інший тебе підпереже, й поведе, куди не хочеш.

19 Се ж промовив, означуючи, якою смертю прославить Бога. І, сказавши се, рече йому: Іди слідом за мною.

20 І обернувшись Петр, бачить ученика, котрого любив Ісус, слідом ідучого, що й на вечері пригорнувся до грудей Його, і питав: Господи, хто се, що зрадить Тебе?

21 Сього побачивши Петр, каже Ісусові: Господи, сей же що?

22 Рече йому Ісус: Коли схочу, щоб він пробував, доки прийду, що тобі до того? ти йди за мною.

23 І пійшло слово се між братів, що ученик той не вмере, та не сказав йому Ісус, що не вмере; а: Коли схочу, щоб він пробував, доки прийду, що тобі до того?

24 Се той ученик, що свідкує про се, і писав се; і знаємо, що правдиве свідкування його.

25 Єсть же й іншого багато, що зробив Ісус, що, коли б писати з'осібна, то думаю, що й сам світ не помістив би писаних книг. Амінь.